

[Miljøministeren]

Jeg spurgte hr. Per Stig Møller, hvor mange tilfælde han kunne huske fra sin ministertid, hvor det gennem brug af den nugældende ankeordning var lykkedes ham at få tilbagetrukket et kemisk sprøjtemiddel, som hans eksperter med hans tilslutning ønskede at få fjernet. Svaret er ét! Én eneste ud af de 103 sager, der lå i ankesystemet! Hr. Per Stig Møller svarede heller ikke på spørgsmålet om, hvad han ville gøre, når Miljøstyrelsen sagde, at med den lovgivning, vi har nu, og de økonomiske interesser, vi er konfronteret med, kommer der ingen revurdering ud af det hele, medmindre nogen skærer igennem.

Jeg er helt enig i det, hr. Gade sagde til hr. Per Stig Møller, nemlig at hvis man føler, der er tale om en afgørende krænkelse af grundlæggende retssikkerhedssynspunkter, skal man da stemme imod forslaget.

Så sagde hr. Per Stig Møller, at jeg som miljøminister bare har afskaffet hans fine forslag med belastningstallet. Nej det er ikke rigtigt. Hvis hr. Per Stig Møller havde hørt efter, hvad jeg sagde, fortalte jeg, at Miljøstyrelsen har haft lejlighed til at give udvalget en redegørelse for, hvorfor det udviklingsarbejde, der i sin tid blev sat i gang, ikke har givet de lovede resultater, og hvorfor det derfor ville være farligt at bruge dette som undskyldning for at fjerne f.eks. behandlingshyppigheden som kriterium. Derefter sagde hr. Per Stig Møller, at vi skulle jo bruge disse belastningstal som udgangspunkt for fastsættelse af en afgift. Jamen er hr. Per Stig Møller slet ikke klar over, at hans eget parti går imod afgifter på sprøjtemidler, er modstandere af disse afgifter?

Hr. Per Stig Møller sagde også, at grønne afgifter aldrig må bruges som led i en skattereform. Jeg troede virkelig ikke, det var hans opfattelse. Jeg troede faktisk, der var lidt bredere enighed om, at det var rigtigt at flytte skattebyrden fra arbejde og investeringer over til naturbelastning og ressourceudnyttelse, og at det er legitimt at have energiafgifter, brændstofafgifter og vandafgifter og til gengæld nedsætte skatten for indkomst og opsparing. Det troede jeg virkelig.

Der var dog ét positivt udsagn – men jeg er nødt til at understrege: Kun ét positivt udsagn – i det, hr. Per Stig Møller sagde. Som jeg forstod det, er hr. Per Stig Møller fortsat tilhænger af, at der skal stilles krav om, at alle skal

have vandmålere. Den sag skal vi behandle i ganske nær fremtid, og da vil jeg håbe, at det undtagelsesvis vil lykkes hr. Per Stig Møller at få resten af Det Konservative Folkeparti med sig, så vi kan få truffet denne helt nødvendige beslutning. Vi kan komme til at stå over for det meget, meget snart.

Efter de presseforlydender, der har været de sidste par dage, forstår jeg, at der er en strategi, der hedder VKZ-strategien, og som går ud på, at de tre partier er alternativet, og de skal bare køre derudaf. Men der er altså – og det vil jeg gerne gøre Folketinget og offentligheden opmærksom på – nogle omkostninger ved det, og de omkostninger er meget, meget synlige og meget store, når det gælder miljøområdet.

Jeg har stadig den samme opfattelse, som da vi tidligere diskuterede denne sag, nemlig at det ville være godt for miljøet, hvis vi vendte tilbage til den saglighed i samarbejdet, som bunder i fælles idealer og holdninger, og at man ikke i både denne og stort set alle andre vigtige sager på miljøområdet kørte en snæver partipolitisk blokpolitik. Det er i hvert fald ikke til fordel for miljøet. Det kan være, det gavner de pågældende partier, men jeg tvivler på det. Jeg håber, at denne sag sammen med kystloven vil blive de sidste eksempler på en trist udvikling. Hvis det er indledningen til en ny æra, må vi være forberedt på, at der bliver mere strid om miljøpolitikken. Det er partierne i regeringen ikke bange for, men jeg tror, at af hensyn til miljøet ville det være en fordel med et bredere samarbejde.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Man skal have en meget livlig fantasi for at forestille sig den situation, hr. Aage Brusgaard beskrev heroppe fra talerstolen for lidt siden, og en så livlig fantasi har jeg ikke.

Men som svar på det direkte spørgsmål vil jeg gerne understrege endnu en gang, at politiske afgørelser skal træffes af politikerne, og Folketinget skal efter min opfattelse passe på at henlægge spørgsmål, som er politiske i deres indhold og karakter, til afgørelse i råd og nævn og kommissioner under indtryk af, at retsgarantien vil være større. Det betyder nemlig reelt, at disse politiske beslutninger skal træffes af personer, der ikke har et politisk ansvar og ikke er politisk trænede.